

Arrest

nr. 227 609 van 17 oktober 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 april 2019 houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 mei 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 april 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar neef van Duitse nationaliteit.

1.2. Op 12 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 9 november 2017 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar neef van Duitse nationaliteit.

1.4. Op 3 april 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 18 mei 2018 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar neef van Duitse nationaliteit.

1.6. Op 16 november 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Op 20 november 2018 dient de verzoekende partij een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar neef van Duitse nationaliteit.

1.8. Op 9 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.9. Op 23 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.10. Op 23 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 23.04.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 23.04.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende op 14.04.2017 een eerste keer in Antwerpen een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 in functie van zijn neef S.S. (...) die de Duitse

nationaliteit heeft en die legaal in België woont. Op 12.10.2017 werd deze aanvraag geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen daadwerkelijk afhankelijk te zijn van deze laatste. Deze weigering (bijlage 20) werd op 07.11.2017 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Enkele dagen later, op 09.11.2017, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde neef. Deze aanvraag werd op 03.04.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die dezelfde dag per aangetekend schrijven aan betrokkene werd betekend. Op 18.05.2018 diende betrokkene een derde aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde neef. Deze aanvraag werd op 16.11.2018 geweigerd. Deze weigering (bijlage 20) werd op 20.11.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Dezelfde dag nog diende betrokkene gewoon een vierde aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde neef. Deze aanvraag werd op 09.04.2019 geweigerd. Deze weigering (bijlage 20) werd op 23.04.2019 aan betrokkene betekend.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene diende op 14.04.2017 een eerste keer in Antwerpen een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 in functie van zijn neef S.S. (...) die de Duitse nationaliteit heeft en die legaal in België woont. Op 12.10.2017 werd deze aanvraag geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen daadwerkelijk afhankelijk te zijn van deze laatste. Deze weigering (bijlage 20) werd op 07.11.2017 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Enkele dagen later, op 09.11.2017, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde neef. Deze aanvraag werd op 03.04.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die dezelfde dag per aangetekend schrijven aan betrokkene werd betekend. Op 18.05.2018 diende betrokkene een derde aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde neef. Deze aanvraag werd op 16.11.2018 geweigerd. Deze weigering (bijlage 20) werd op 20.11.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Dezelfde dag nog diende betrokkene gewoon een vierde aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde neef. Deze aanvraag werd op 09.04.2019 geweigerd. Deze weigering (bijlage 20) werd op 23.04.2019 aan betrokkene betekend.

Betrokkene werd gehoord op 23.04.2019 door de politiezone van Antwerpen en verklaart in België geen duurzame relatie of kinderen te hebben. Het gegeven dat de neef van betrokkene zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Turkije niet in de weg staan. Zij behoren immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van deze neef. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn neef. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Betrokkene werd gehoord op 23.04.2019 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij in België is om te werken. Hij geeft verder geen reden op waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Turkije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 23.04.2019 door de politiezone van Antwerpen en brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren.

Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Betrokkene werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

1.11. Op 25 april 2019 dient de verzoekende partij een verzoek tot internationale bescherming in.

1.12. Op 26 april 2019 dient de verzoekende partij bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering in tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing vermeld in punt 1.9. in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.13. Bij arrest nr. 220 556 van 30 april 2019 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vermeld in punt 1.12.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Uit de bespreking van het middel blijkt dat zij zich tevens beroept op een schending van het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht en van het beginsel van fair play.

De verzoekende partij zet haar enig middel, na een theoretische uiteenzetting betreffende de door haar geschonden geachte beginselen en bepalingen, uiteen als volgt:

“5.

In casu werd de reden tot het afleveren van het bestreden inreisverbod als volgt geformuleerd:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegaan;

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregelen een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende op 14.04.2017 een eerste keer in Antwerpen een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 in functie van zijn neef S.S. (...) die de Duitse nationaliteit heeft en die legaal in België woont Op

12.10.2017 werd deze aanvraag geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen daadwerkelijk afhankelijk te zijn van deze laatste. Deze weigering (bijlage 20) werd op 07.11.2017 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Enkele dagen later, op 09.11.2017, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde neef. Deze aanvraag werd op 03.04.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die dezelfde dag per aangetekend schrijven aan betrokkene werd betekend. Op 18.05.2018 diende betrokkene een derde aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde neef. Deze aanvraag werd op

16.11.2018 geweigerd. Deze weigering (bijlage 20) werd op 20.11.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Dezelfde dag nog diende betrokkene gewoon een vierde aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde neef. Deze aanvraag werd op

09.04.2019 geweigerd. Deze weigering (bijlage 20) werd op 23.04.2019 aan betrokkene betekend. Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd."

Inderdaad, op 23.04.2019 werd aan verzoeker een vroegtijdige beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20) betekend (STUK 2), gepaard gaande met een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) (STUK 3), en een inreisverbod (bijlage 13sexies) (STUK 1).

Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing (de bijlage 13sexies - STUK 1) naar artikel 74/11, §1, tweede lid Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar.

Verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing evenwel niet op afdoende wijze waarom een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd.

Om de proportionaliteit van de duur van drie jaar te verantwoorden verwijst verwerende partij slechts kort naar de zogezegd hardnekkigheid van verzoeker om illegaal op het grondgebied te willen verblijven. Dergelijke standaard motivering kan allesbehalve aanzien worden als een afdoende motivering die verantwoordt waarom het inreisverbod met een maximumduur van drie jaar werd opgelegd. Gelet op de feitelijkeheden is dit immers allesbehalve proportioneel.

Verzoeker verblijft immers niet op hardnekkige wijze illegaal op het Belgische grondgebied, zoals verwerende partij beweert.

Op 14.04.2017 vroeg verzoeker immers voor de eerste keer gezinshereniging aan met zijn neef. Hij werd naar aanleiding van deze aanvraag in het bezit gesteld van een oranje kaart, geldig voor een periode van zes maanden vanaf de aanvraag.

Nadat de weigeringsbeslissing hem werd betekend op 07.11.2017, vroeg hij op 09.11.2017 voor een tweede keer dezelfde gezinshereniging aan. Verzoeker werd aldus opnieuw in het bezit gesteld van een oranje kaart, waardoor hij alweer voor de zes daaropvolgende maanden op legale wijze op het Belgische grondgebied verbleef.

Alweer, vrijwel onmiddellijk na de kennisgeving van de weigeringsbeslissing vroeg verzoeker opnieuw gezinshereniging aan op 18.05.2018, waarna hij opnieuw in het bezit werd gesteld van een oranje voor een geldigheidsperiode van zes maanden.

Ook deze aanvraag tot gezinshereniging werd helaas geweigerd, waarbij verzoeker hiervan in kennis werd gesteld op 20.11.2018. Hij deed onmiddellijk een nieuwe aanvraag, waardoor hij opnieuw in het bezit werd gesteld van een oranje kaart, geldig tot 20.05.2019.

Vanaf zijn aankomst in België heeft verzoeker dus steeds op legale wijze hier verbleven onder dekking van zijn oranje kaart. Hij wenst hierbij dat zijn aanvraag tot gezinshereniging op basis van zijn Duitse neef zal worden goedgekeurd, daar hij weldegelijk afhankelijk is van deze laatste, zoals verzoeker dan ook aantoonde in het kader van voornoemde aanvraag tot gezinshereniging (tegen de bijlage 20 zal dan ook een beroep worden ingediende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, daar verzoeker niet akkoord kan gaan met de weigering).

Het opleggen van een inreisverbod aan verzoeker, met dan nog een maximumduur van drie jaar, gebaseerd op de vermeende hardnekkigheid van verzoeker om illegaal in België te verblijven (terwijl verzoeker er juist alles aan doet om zijn verblijf hier te regulariseren) is dan ook totaal disproportioneel.

Bovendien werd verzoeker op 23.04.2019 thuis opgepakt, zonder dat hij door het gemeentebestuur reeds op de hoogte was gebracht van de weigering van zijn aanvraag tot gezinshereniging dd. 09.04.2019. Verzoeker kreeg bijgevolg geen enkele kans van verwerende partij om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

6.

Krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

In casu is dit niet gebeurd, waardoor de voormelde wetbepaling manifest werd geschonden.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23):

"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert."

De bestreden beslissing wordt, zoals supra uiteengezet, niet op afdoende wijze gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. Er wordt immers op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een maximumduur van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet afdoende uiteengezet.

Verzoeker dient dan ook vast te stellen dat verwerende partij zonder meer een inreisverbod met een maximumduur van drie jaar heeft opgelegd, zonder evenwel enig onderzoek naar en zonder afdoende motivering omtrent de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker.

Gelet op de vergaande gevolgen van dergelijk inreisverbod, heeft verwerende partij dan ook op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De bestreden beslissing is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze wanneer er een discretionaire bevoegdheid wordt uitgeoefend.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel werden geschonden.

De bestreden beslissing is bijgevolg onjuist.

7.

Daarnaast heeft verwerende partij geen poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoeker.

In het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet diende verwerende partij een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Verzoeker onderhoudt hier niet alleen een familieleven met zijn Duitse neef, met wie hij de gezinshereniging aanvroeg, maar tevens met zijn ooms, die de Belgische nationaliteit hebben (het betreft de heren S.C. (...), S.E. (...) en S.A. (...) - STUK 4). In de bestreden beslissing wordt hierover met geen woord gerept. Hij ziet hen nochtans dagelijks!

Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft verwerende partij aldus geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak. Het inreisverbod heeft nochtans een grote impact op het toekomstig leven van verzoeker en van zijn familie.

In casu heeft verwerende partij geen voldoende individueel onderzoek gedaan naar de familiale leefomstandigheden van verzoeker. Dit blijkt ook uit de gebrekkige motivering. Verwerende partij heeft immers geen rekening gehouden met het familieleven van verzoeker met zijn Duitse neef en zijn ooms, die de Belgische nationaliteit hebben, noch met het feit dat al zijn sociale en zijn familiale belangen zich in België situeren.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

8.

Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met het familie- en sociaal leven van verzoeker in België. Zoals supra uiteengezet, zijn al zijn familiale en sociale belangen in België gesitueerd, waarbij intussen al meer dan twee jaar verblijft.

Verwerende partij heeft geen afdoende toetsing gedaan aan artikel 8 EVRM.

Artikel 8,10 EVRM bepaalt evenwel het volgende:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis."

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk uitmaakt op artikel 8, 1° EVRM in zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van een aantal op beperkende wijze opgesomde oogmerken.

Alle landen die partij zijn bij het EVRM moeten nagaan of een beslissing met betrekking tot verblijfsrecht of inreisverbod het recht op familie- en gezinsleven (voorzien in artikel 8 EVRM) niet schend. Zij moeten daarbij een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om migratie te controleren enerzijds, en anderzijds het belang van de betrokken vreemdelingen om een familie- en gezinsleven te hebben op het grondgebied van die staat.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21). Op het tijdstip waarop de bestreden beslissing werd genomen (23.04.2019) verbleef verzoeker reeds meer dan twee jaar samen met zijn familie (neef en ooms) in België. Dit verblijf heeft daarnaast logischerwijs een duurzame sociale verankering met zich meegebracht.

Het is duidelijk dat verwerende partij niet voldoende rekening heeft gehouden met het familieleven van verzoeker, zoals supra reeds werd uiteengezet, noch met de sociale verankering.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het betrokken individu, is in casu ver te zoeken, en zodoende is de sanctie van het inreisverbod te verregaand en volstrekt disproportioneel.

Verzoeker kan alleen maar dat de verwerende partij geen zorgvuldige belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het kwam de verwerende partij toe de elementen die verzoekers familie- en gezinsleven kenmerken op te lijsten en vervolgens concreet af te wegen of deze elementen opwegen tegen het algemeen belang.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing dan ook vernietigd te worden."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan nu er een risico op onderduiken bestaat, waarbij wordt uiteengezet op grond van welke feiten tot deze vaststelling wordt gekomen. Ook wat betreft de duur van het inreisverbod wordt gemotiveerd. Er wordt op gewezen dat de verzoekende partij op 14 april 2017 een aanvraag tot vestiging indiende op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet in functie van haar neef, dat op 12 oktober 2017 deze aanvraag werd geweigerd omdat de verzoekende partij niet kon aantonen dat zij daadwerkelijk afhankelijk is van haar neef, dat deze weigeringsbeslissing samen met een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend op 7 november 2017, dat zij op 9 november 2017 een nieuwe aanvraag tot vestiging indiende in functie van dezelfde neef en deze aanvraag op 3 april 2018 werd geweigerd en aan de verzoekende partij werd betekend, dat zij op 18 juni 2018 een nieuwe aanvraag tot vestiging indiende in functie van dezelfde neef en deze aanvraag op 16 november 2018 werd geweigerd, dat deze werd betekend op 20 november 2018 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten, dat de verzoekende partij dezelfde dag nog een vierde aanvraag indiende in functie van dezelfde neef en deze aanvraag op 9 april 2019 werd geweigerd en op 23 april 2019 aan de verzoekende partij werd betekend. Voorts wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij op 23 april 2019 werd gehoord en verklaarde in België geen duurzame relatie of kinderen te hebben, dat het gegeven dat haar neef zich in België heeft gevestigd een terugkeer niet in de wet staat, dat zij immers niet behoren tot het originele kerngezin van de verzoekende partij, dat zij ook niet aantoonde afhankelijk te zijn van deze neef, dat de verzoekende partij een volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het herkomstland zonder nabijheid van de neef, dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat zij daar toe niet in staat zou zijn, dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet kan worden aangenomen. Eveneens wordt erop gewezen dat in het administratief dossier geen sprake is van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek. Ook wordt gesteld dat de verzoekende partij verklaarde dat zij in België is om te werken, dat zij verder geen redenen opgeeft waarom zij niet zou kunnen terugkeren naar haar herkomstland, dat kan vastgesteld worden dat de verzoekende partij met haar uiteenzetting een schending van artikel 3 van het EVRM niet aantoonde, dat om tot een schending van voormelde bepaling te kunnen besluiten zij dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Turkije een ernstig en reëel risico loopt te worden

blootgesteld aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, dat het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM niet kan volstaan. Daarnaast wordt gesteld dat de verzoekende partij tijdens het gehoor geen elementen aanbracht die erop wijzen dat zij lijdt aan een ziekte die haar belemmeren terug te keren naar het herkomstland, dat artikel 3 van het EVRM het recht niet waarborgt om op het grondgebied van een staat te verblijven louter om de reden dat die staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het herkomstland en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van artikel 3 van het EVRM op te leveren, dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen uitwijzing dwingend zijn, hetgeen *in casu* niet het geval is, een schending van voormelde bepaling aan de orde kan zijn. De verwerende partij motiveert dat de verzoekende partij dan ook geen enkel wettig motief heeft om alsnog in België te verblijven, dat zij bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd werd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Zij stelt dat uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel is alsook dat uit onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat op *quasi* automatische wijze een inreisverbod wordt opgelegd voor een maximumtermijn van drie jaar en dat de verwerende partij zonder meer een inreisverbod met een maximumduur van drie jaar heeft opgelegd, zonder evenwel enig onderzoek naar de specifieke omstandigheden eigen aan het geval. Evenmin kan de verzoekende partij, gelet op voorgaande vaststellingen, ernstig voorhouden dat de bestreden beslissing maar schaars is gemotiveerd.

Waar de verzoekende partij betoogt dat het verantwoorden van de proportionaliteit van de duur van drie jaar door te verwijzen naar de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te willen verblijven een standaardmotivering betreft, dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat de verzoekende partij toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. Eveneens worden de redenen uiteengezet waarom er geen omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot een inreisverbod van minder dan drie jaar. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Zij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht worden onderzocht in het licht van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

2.4. Betreffende de reden van het inreisverbod.

In toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet wordt de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan nu er een risico op onderduiken bestaat.

De verzoekende partij betwist niet dat haar overeenkomstig artikel 74/11, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet een inreisverbod kon worden opgelegd.

2.5. Betreffende de duur van het inreisverbod

2.5.1. Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

2.5.2. Betreffende de duur van het inreisverbod wordt er op gewezen dat de verzoekende partij op 14 april 2017 een aanvraag tot vestiging indiende op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet in functie van haar neef, dat op 12 oktober 2017 deze aanvraag werd geweigerd omdat de verzoekende partij niet kon aantonen dat zij daadwerkelijk afhankelijk is van haar neef, dat deze weigeringsbeslissing samen met een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend op 7 november 2017, dat zij op 9 november 2017 een nieuwe aanvraag tot vestiging indiende in functie van dezelfde neef en deze aanvraag op 3 april 2018 werd geweigerd en aan de verzoekende partij werd betekend, dat zij op 18 juni 2018 een nieuwe aanvraag tot vestiging indiende in functie van dezelfde neef en deze aanvraag op 16 november 2018 werd geweigerd, dat deze werd betekend op 20 november 2018 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten, dat de verzoekende partij dezelfde dag nog een vierde aanvraag indiende in functie van dezelfde neef en deze aanvraag op 9 april 2019 werd geweigerd en op 23 april 2019 aan de verzoekende partij werd betekend. Voorts wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij op 23 april 2019 werd gehoord en verklaarde in België geen duurzame relatie of kinderen te hebben, dat het gegeven dat haar neef zich in België heeft gevestigd een terugkeer niet in de wet staat, dat zij immers niet behoren tot het originele kerngezin van de verzoekende partij, dat zij ook niet aantoonbaar afhankelijk te zijn van deze neef, dat de verzoekende partij een volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het herkomstland zonder nabijheid van de neef, dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat zij daar toe niet in staat zou zijn, dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet kan worden aangenomen. Eveneens wordt erop gewezen dat in het administratief dossier geen sprake is van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek. Ook wordt gesteld dat de verzoekende partij verklaarde dat zij in België is om te werken, dat zij verder geen redenen opgeeft waarom zij niet zou kunnen terugkeren naar haar herkomstland, dat kan vastgesteld worden dat de verzoekende partij met haar uiteenzetting een schending van artikel 3 van het EVRM niet aantoonbaar, dat om tot een schending van voormelde bepaling te kunnen besluiten zij dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Turkije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, dat het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM niet kan volstaan. Daarnaast wordt gesteld dat de verzoekende

partij tijdens het gehoor geen elementen aanbracht die erop wijzen dat zij lijdt aan een ziekte die haar belemmeren terug te keren naar het herkomstland, dat artikel 3 van het EVRM het recht niet waarborgt om op het grondgebied van een staat te verblijven louter om de reden dat die staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het herkomstland en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van artikel 3 van het EVRM op te leveren, dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen uitwijzing dwingend zijn, hetgeen *in casu* niet het geval is, een schending van voormelde bepaling aan de orde kan zijn. De verwerende partij motiveert dat de verzoekende partij dan ook geen enkel wettig motief heeft om alsnog in België te verblijven, dat zij bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd werd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Zij stelt dat uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van drie jaar, gelet op de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel is alsook dat uit onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

2.5.3. De verzoekende partij betoogt dat de motieven niet afdoende zijn, dat om de proportionaliteit van de duur van drie jaar te verantwoorden slechts kort wordt verwezen naar de zogezegde hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, dat degelijke standaardmotivering allesbehalve kan aanzien worden als een afdoende motivering die verantwoordt waarom het inreisverbod met een maximumduur van drie jaar werd opgelegd, dat gelet op de feitelijkeheden dit immers allesbehalve proportioneel is, dat zij immers niet op hardnekkige wijze illegaal op het Belgische grondgebied verblijft, zoals de verwerende partij beweert. De verzoekende partij verduidelijkt dat zij op 14 april 2017 een eerste keer een aanvraag tot gezinshereniging deed met haar neef, dat zij naar aanleiding van deze aanvraag in het bezit werd gesteld van een oranje kaart geldig voor een periode van zes maanden vanaf de aanvraag, dat nadat de weigeringsbeslissing op 7 november 2017 haar werd betekend, zij op 9 november 2017 voor een tweede keer dezelfde gezinshereniging aanvroeg en dat zij aldus opnieuw in het bezit werd gesteld van een oranje kaart, waardoor zij alweer voor de zes daaropvolgende maanden op legale wijze op het Belgische grondgebied verbleef, dat zij alweer, vrijwel onmiddellijk na de kennisgeving van de weigeringsbeslissing, opnieuw gezinshereniging aanvroeg op 18 mei 2018 waarna zij opnieuw in het bezit werd gesteld van een oranje kaart voor een geldigheidsperiode van zes maanden, dat ook deze aanvraag helaas werd geweigerd, waarbij zij hiervan in kennis werd gesteld op 20 november 2018, dat zij onmiddellijk een nieuwe aanvraag deed, waardoor zij opnieuw in het bezit werd gesteld van een oranje kaart, geldig tot 20 mei 2019. Zij betoogt dat zij vanaf haar aankomst in België dus steeds op legale wijze hier verbleven heeft onder dekking van haar oranje kaart, dat zij hierbij wenst dat haar aanvraag tot gezinshereniging op basis van haar Duitse neef zal worden goedgekeurd, daar zij weldegelijk afhankelijk is van deze laatste, zoals zij dan ook aantoonde in het kader van vernoemde aanvraag tot gezinshereniging, waarbij zij opmerkt dat tegen de bijlage 20 een beroep wordt ingediend bij de Raad daar zij niet akkoord is met de weigering. De verzoekende partij stelt dat het opleggen van een inreisverbod met dan nog een maximumduur van drie jaar gebaseerd op de vermeende hardnekkigheid om illegaal in België te verblijven terwijl zij er juist alles aan doet om haar verblijf te regulariseren, totaal disproportioneel is. Bovendien, zo stelt de verzoekende partij, werd zij op 23 april 2019 thuis opgepakt, zonder dat zij door het gemeentebestuur reeds op de hoogte was gebracht van de weigering van haar aanvraag tot gezinshereniging van 9 april 2019 en zij bijgevolg geen enkele kans kreeg om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.5.3.1. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar betoog voorbij gaat aan het feit, zoals ook wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, dat haar na de weigeringsbeslissingen van 12 oktober 2017 en 16 november 2018 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Hierbij dient gewezen te worden op het bepaalde in artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet waar gesteld wordt:

“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggedrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.

Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggedrijving opgeschort.”

De verzoekende partij lijkt er van uit te gaan dat, door het indienen van opeenvolgende verblijfsaanvragen, de reeds afgeleverde bevelen om het grondgebied te verlaten hun geldingskracht verliezen, maar dit klopt niet. Eenmaal de verblijfsaanvraag is afgewezen, worden de reeds afgeleverde bevelen om het grondgebied te verlaten weer uitvoerbaar, dit conform artikel 1/3 zoals voormeld en dient de verzoekende partij hieraan gevolg te geven. De verwerende partij kon aldus wel degelijk verwijzen naar de reeds afgeleverde bevelen om het grondgebied te verlaten om haar stelling te onderbouwen dat de verzoekende partij persisteert in illegaal verblijf. Bovendien beperkt de verwerende partij zich niet tot een loutere verwijzing naar de diverse bevelen die reeds werden afgeleverd aan de verzoekende partij maar eveneens naar het feit dat zij vrijwel onmiddellijk na de afwijzing van een verblijfsaanvraag een nieuwe verblijfsaanvraag indient. Dergelijke houding doet terecht besluiten dat verzoekende partij hardnekkig weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen en er sprake is van een hardnekkigheid om illegaal op het grondgebied te willen verblijven. Het betoog van de verzoekende partij kan hieraan geen afbreuk doen. *In casu* heeft de verwerende partij wel degelijk op zorgvuldige wijze rekening gehouden met de elementen die de zaak van verzoekende partij kenmerken. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op grond van de voorgaande elementen op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar.

2.5.3.2. Het feit dat zij wenst dat haar aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar Duitse neef zal worden goedgekeurd, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. De verzoekende partij kan gelet op de vier afgewezen aanvragen gezinshereniging als zijnde ten laste van haar Duitse neef, niet dienstig betogen dat zij wel degelijk afhankelijk is van deze neef. Gelet op het afwijzen van de laatste aanvraag gezinshereniging op 9 april 2019, kan de verzoekende partij ook niet ernstig betogen dat zij de afhankelijkheid aantoonde in de voornoemde aanvraag. Waar zij zelf aangeeft dat zij op de hoogte is van voormelde weigeringsbeslissing, doch erop wijst dat zij een beroep tegen deze beslissing heeft ingesteld, wijst de Raad erop dat voormeld beroep bij arrest nr. 227 608 van 17 oktober 2019 werd verworpen.

2.5.3.3. Waar de verzoekende partij stelt dat het opleggen van een inreisverbod met een maximumduur van drie jaar omwille van de hardnekkigheid om illegaal in België te verblijven terwijl zij er juist alles aan doet om haar verblijf te regulariseren, totaal disproportioneel is, wijst de Raad erop dat de verwerende partij de verzoekende partij niet tegenwerpt dat zij geen poging heeft ondernomen haar verblijf te regulariseren, doch wel dat er sprake is van een hardnekkigheid om illegaal op het grondgebied te willen verblijven daar zij telkens na het ontvangen van een weigeringsbeslissing met bevel om het grondgebied te verlaten een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging indient.

2.5.3.4. Tot slot stelt de Raad nog vast dat de verzoekende partij met haar betoog dat zij op 23 april 2019 thuis werd opgepakt, zonder dat zij door het gemeentebestuur reeds op de hoogte was gebracht van de weigering van haar aanvraag tot gezinshereniging van 9 april 2019 en zij bijgevolg geen enkele kans kreeg om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, er volledig aan voorbijgaat dat zij reeds op 7 november 2017 en 20 november 2018 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend waar zij de mogelijkheid geboden werd hier vrijwillig gevolg aan te geven, doch dit nagelaten heeft te doen. De verzoekende partij toont dan ook met het verwijzen naar het feit dat zij geen kans kreeg om vrijwillig gevolg te geven aan het bevel van 23 april 2019 geenszins aan dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat er sprake is van een hardnekkigheid om illegaal op het grondgebied te willen verblijven.

2.5.4. De verzoekende partij voert eveneens aan dat de verwerende partij geen poging heeft ondernomen om rekening te houden met haar gezins- en familielevens, dat zij in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een uitgebreid onderzoek diende te doen, dat zij hier niet alleen een familielevens met haar Duitse neef onderhoudt met wie zij gezinshereniging aanvroeg, maar tevens met haar ooms, die de Belgische nationaliteit hebben, dat hierover in de bestreden beslissing met geen woord wordt gerept terwijl zij hen nochtans dagelijks ziet. Zij betoogt dat bij het nemen van de bestreden beslissing de verwerende partij aldus geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak, dat het inreisverbod nochtans een grote impact heeft op het toekomstig leven van haar en haar familie, dat de verwerende partij geen voldoende individueel onderzoek heeft gedaan naar de familiale leefomstandigheden, dat dit ook blijkt uit de gebrekkige motivering, dat de verwerende partij immers geen rekening heeft gehouden met haar familielevens met haar neef en ooms, noch met het feit dat al haar sociale en familiale belangen zich in België situeren, waar zij intussen al meer dan twee jaar verblijft. Zij meent dan ook dat de verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gedaan aan artikel 8 van het EVRM. Zij wijst erop dat op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen zij reeds

meer dan twee jaar samen met haar familie in België verbleef en dit verblijf daarnaast logischerwijze een duurzame sociale verankering met zich meebracht, dat het duidelijk is dat de verwerende partij niet voldoende rekening heeft gehouden met haar familieleven, noch met de sociale verankering, dat een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en haar belang, *in casu* ver te zoeken is en zodoende de sanctie van het inreisverbod te verregaand en volstrekt disproportioneel is. Zij meent dat de verwerende partij geen zorgvuldige belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM en het de verwerende partij toekwam de elementen die haar familieleven kenmerken op te lijsten en vervolgens concreet af te wegen of deze opwegen tegen het algemeen belang.

2.5.4.1. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wordt opgemerkt dat dit artikel enkel van toepassing is op verwijderingsmaatregelen.

De Raad stelt vast dat met de specifieke omstandigheden aangaande het gezins- en familieleven van de verzoekende partij bij het bepalen van de duur van het inreisverbod wel degelijk rekening werd gehouden en hieromtrent werd gemotiveerd wat volgt:

“Betrokkene diende op 14.04.2017 een eerste keer in Antwerpen een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 in functie van zijn neef S.S. (...) die de Duitse nationaliteit heeft en die legaal in België woont. Op 12.10.2017 werd deze aanvraag geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen daadwerkelijk afhankelijk te zijn van deze laatste. Deze weigering (bijlage 20) werd op 07.11.2017 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Enkele dagen later, op 09.11.2017, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde neef. Deze aanvraag werd op 03.04.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die dezelfde dag per aangetekend schrijven aan betrokkene werd betekend. Op 18.05.2018 diende betrokkene een derde aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde neef. Deze aanvraag werd op 16.11.2018 geweigerd. Deze weigering (bijlage 20) werd op 20.11.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Dezelfde dag nog diende betrokkene gewoon een vierde aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde neef. Deze aanvraag werd op 09.04.2019 geweigerd. Deze weigering (bijlage 20) werd op 23.04.2019 aan betrokkene betekend.

Betrokkene werd gehoord op 23.04.2019 door de politiezone van Antwerpen en verklaart in België geen duurzame relatie of kinderen te hebben. Het gegeven dat de neef van betrokkene zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Turkije niet in de weg staan. Zij behoren immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van deze neef. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn neef. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen.”

De Raad stelt voorts vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot het stellen dat zij een familieleven onderhoudt met haar ooms die de Belgische nationaliteit hebben en dat zij hen dagelijks ziet. Zij stelt dat in de bestreden beslissing hierover met geen woord wordt gerept.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar gehoor op 23 april 2019, dat zich in het administratief dossier bevindt alsook de vertaling ervan, geenszins melding maakte van een familieleven met ooms dat haar zou verhinderen terug te keren naar het herkomstland. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid hieromtrent niet te hebben gemotiveerd.

Gelet op voormelde vaststellingen kan de verzoekende partij dan ook niet dienstig betogen dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak, dat het inreisverbod nochtans een grote impact heeft op het toekomstig leven van haar en haar familie, dat de verwerende partij geen voldoende individueel onderzoek heeft gedaan naar de familiale leefomstandigheden, dat dit ook blijkt uit de gebrekkige motivering.

2.5.4.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’, noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip ‘*privéleven*’ verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het verder de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt in deze situatie zo dat “*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*” (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De relatie tussen de verzoekende partij en haar neef en haar ooms, moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen de verzoekende partij en haar neef en ooms opdat deze band als gezins- of familieleven onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

Betreffende de relatie met de ooms

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot het stellen dat zij een familieleven onderhoudt met haar ooms die de Belgische nationaliteit hebben en dat zij hen dagelijks ziet. Zij stelt dat in de bestreden beslissing hierover met geen woord wordt gerept.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar gehoor op 23 april 2019, dat zich in het administratief dossier bevindt alsook de vertaling ervan, geenszins melding maakte van een familieleven met ooms dat haar zou verhinderen terug te keren naar het herkomstland. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid hieromtrent niet te hebben gemotiveerd.

Daarnaast stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aanhaalt, laat staan aantoonst. Zij stelt enkel dat zij haar ooms dagelijks ziet, doch hieruit kan geenszins afgeleid worden dat de verzoekende partij afhankelijk is van haar ooms.

Een beschermingswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar ooms wordt niet aannemelijk gemaakt. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij haar betoog dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met het familieleven met haar ooms.

Betreffende de relatie met de neef

In het arrest Rahman van het Hof van Justitie wordt de afhankelijkheidsband van ruimere familieleden beschreven als volgt: *“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen. [...] Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”* (HvJ 5 september 2012, C- 83/11, Rahman, 32).

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet beschouwt als *“andere familieleden van een burger van de Unie”* *“de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”*.

Hieruit volgt dat een familielid van een burger van de Unie die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet moet aantonen in het land van herkomst *“ten laste”* te zijn van de referentiepersoon of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest Rahman, met name dat er sprake moet zijn van *“nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie (...) wegens bijzondere feitelijke omstandigheden”*, door aan te tonen dat er sprake is van een *“financiële afhankelijkheid”* of *“ernstige gezondheidsredenen”* (*“ten laste”*) of dat de betrokkene behoort tot het *“huishouden”* van de burger van de Unie (deel uitmaken van het gezin).

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, met name dat het *“ander familielid”* in het herkomstland ten laste is van de referentiepersoon of deel uitmaakt van diens gezin, verschilt in wezen dus niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermingswaardig gezins- of familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat de bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

De verzoekende partij werd *in casu* op 9 april 2019 een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als *“ander familielid”* van een burger van de Unie geweigerd, omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat zij *“reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie”*.

In deze omstandigheden kan het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie tussen de verzoekende partij en haar neef niet worden vastgesteld. De verzoekende partij, die zich weliswaar beroept op een familieleven, blijft ook volledig in gebreke alsnog een beschermingswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

Aldus wordt het bestaan van een gezins- of familieleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging in dit verband diende of dient plaats te vinden. Bijgevolg kan de verzoekende partij ook niet voorhouden dat aan de voorwaarden van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM moest worden voldaan.

De Raad stelt verder vast dat in het bestreden inreisverbod nog kan worden gelezen: *“Betrokkene werd gehoord op 23.04.2019 door de politiezone van Antwerpen en verklaart in België geen duurzame relatie of kinderen te hebben. Het gegeven dat de neef van betrokkene zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Turkije niet in de weg staan. Zij behoren immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van deze neef. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn neef. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn.*

Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen”

Een eenvoudige lezing van deze bestreden beslissing leert dus dat de gemachtigde van de staatssecretaris de ingeroepen familieband met de neef in rekening heeft gebracht, heeft onderzocht en besproken.

De Raad herhaalt dat uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden slechts als dusdanig worden beschermd door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het is dus niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de bevoegde minister om een inreisverbod voor de duur van drie jaar af te geven aan de verzoekende partij in weerwil van het voorgehouden gezins- of familieleven, waar de gemachtigde van de bevoegde minister stelt dat de afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar neef wordt betwist. De verzoekende partij toont niet aan dat het door haar ingeroepen gezins- of familieleven als dusdanig onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Er blijkt niet dat op dit punt een belangenafweging zich opdrong of opdringt.

Betreffende het privéleven

Voor zover de verzoekende partij van oordeel is dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op haar privéleven waar zij wijst op haar sociale en familiale belangen die zich in België situeren, waar zij intussen al meer dan twee jaar verblijft en stelt dat op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen zij reeds meer dan twee jaar samen met haar familie in België verbleef en dit verblijf daarnaast logischerwijze een duurzame sociale verankering met zich meebracht, merkt de Raad allereerst op dat in deze bestreden beslissing werd geduid dat de verzoekende partij een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat zij ook een leven kan verderzetten in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar neef. De gemachtigde stelde dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. De verzoekende partij toont niet aan dat enig aspect bij deze beoordeling en belangenafweging ten onrechte niet in rekening is gebracht en evenmin dat hierbij kennelijk onredelijk werd gehandeld. Zij brengt geen concrete argumenten naar voor die maken dat niet in redelijkheid van haar kan worden verwacht dat zij terugkeert naar haar herkomstland en daar haar leven opnieuw opneemt. Er kan worden aangenomen dat de verzoekende partij is geboren en getogen in haar land van herkomst, minstens ligt geen begin van bewijs van het tegendeel voor, zodat niet valt in te zien waarom zij, hoewel zij reeds meer dan twee jaar in België verblijft en hier bepaalde sociale belangen heeft, zich niet opnieuw daar kan vestigen, te meer nu niet blijkt dat er tussen haar en haar neef en ooms een bijzondere afhankelijkheidsrelatie bestaat. Er blijkt ook niet dat de verzoekende partij in haar herkomstland geen andere familieleden en vrienden of kennissen meer heeft. Gelet op haar leeftijd kan zij ook worden geacht een voldoende zelfredzaamheid te hebben. Zij kan via de moderne communicatiemiddelen contacten onderhouden met haar neef en ooms in België en deze laatste kunnen haar op geregelde tijdstippen komen bezoeken in het land van herkomst. Nu niet blijkt dat de verzoekende partij op enig ogenblik werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België, blijkt ook niet dat zij een gerechtvaardigde verwachting kon koesteren dat zij in dit land een privéleven mocht uitbouwen.

De Raad benadrukt dat de vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*). Door het enkel verwijzen naar een verblijf van meer dan twee jaar en een *“duurzame sociale verankering”* en *“sociale belangen”*, brengt de verzoekende partij geen concrete argumenten naar voor die kunnen wijzen op dergelijke *“zeer uitzonderlijke omstandigheden”* en die kunnen toelaten vast te stellen dat haar particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door de verwerende partij beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving.

In deze omstandigheden blijkt niet dat de gedane belangenafweging disproportioneel is. Er wordt geen enkel concreet element naar voor gebracht dat kan wijzen op een disproportionaliteit tussen het algemene belang en de persoonlijke belangen van de verzoekende partij.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van de motiveringsplicht aannemelijk gemaakt.

2.5.5. De verzoekende partij toont niet aan met welke specifieke omstandigheden de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Gelet op de motieven van de bestreden beslissing, en zoals reeds weergegeven onder punt 2.5.2., kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat de verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden en de duur van het inreisverbod.

2.6. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde minister tot het opleggen van het bestreden inreisverbod van drie jaar heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

2.7. Tot slot dient te worden opgemerkt dat het middel niet ontvankelijk is in zoverre de schending wordt aangevoerd van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht en van het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel alsook het beginsel van fair play.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift immers op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Waar de verzoekende partij in haar uiteenzettingen ter ondersteuning van het enig middel een uitvoerige, doch louter theoretische, toelichting verstrekt omtrent de draagwijdte van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht en van het rechtzekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel alsook van het beginsel van fair play, kan hieruit echter niet worden afgeleid hoe de bestreden beslissing een miskennis zou inhouden van deze beginselen. Ook het verdere inhoudelijke betoog van de verzoekende partij kan niet dienstig in verband worden gebracht met de voornoemde beginselen.

In zoverre de verzoekende partij zich wenst te beroepen op artikel 41 van het Handvest, merkt de Raad eveneens op dat een uiteenzetting van de wijze waarop de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden volledig ontbreekt. Een schending van voornoemde bepaling wordt niet aangetoond.

Het middel is in dit opzicht dan ook onontvankelijk.

2.8. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER